

OP WEG NAAR COMPOSTELA

VIA DE LA PLATA
CACERES - SALAMANCA
(deel 8)

VOORSTELLING TOCHT

Het is de bedoeling dat ik een pelgrimstocht onderneem naar Santiago de Compostela, vertrekkend aan de Waddenzee (in het noorden van Nederland) tot de Atlantische oceaan in Spanje, via verschillende GR- en pelgrimspaden. In de zomermaanden doe ik het noordelijke gedeelte en in de wintermaanden doe ik het zuidelijke gedeelte langs de historische route “Vía de la Plata”. Hieronder een schets van de route die we nu gelopen hebben.

Op de volgende bladzijde toon ik de route in zijn geheel. Het traject met de rode bolletjes is het traject dat ik reeds heb afgelegd. Het traject aangegeven met de blauwe bolletjes is het traject dat we nu gelopen hebben. De zwarte verbindingslijnen dienen nog gelopen te worden.

DEELNEMERS

Henri Van den Broeck Henri 53 jaar Aalst

Ludwig D'Haese – 57 jaar - Merchtem

Dinsdag 11 februari 2014

- Van : Cáceres (500 m)
- Naar : Casar de Cáceres (300 m)
- Afstand : 21 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 5 uur

We zijn gisteren geland op het vliegveld van Madrid en hebben daar in de stad de nacht doorgebracht in een hotel. We brengen dan ook een avondbezoek aan Madrid. Na de overnachting laten we ons met de bus tot Cáceres brengen alwaar ik mijn tocht naar Santiago de Compostela verder zet langs de historische route Vía de la Plata. Ik laat mij ditmaal vergezellen door Henri die al met mij op stap is geweest.

Vía *de la* Plata
EN EXTREMADURA

Plaza Mayor in Madrid waar altijd wel mensen zijn. Ook de politie te paard is er aanwezig.

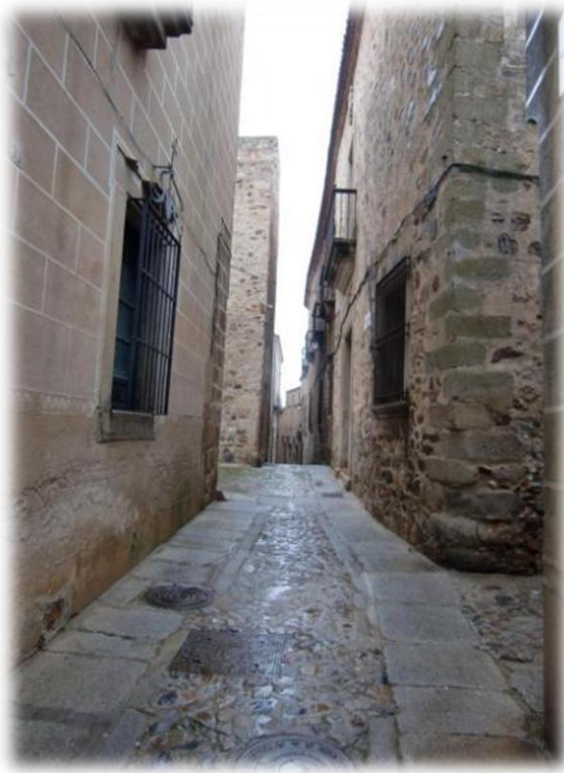
Een levend standbeeld vermaakt de toeristen. Een luxueuze bus van Avanza brengt ons naar Cáseres alwaar we rond de middag aankomen. We maken eerst nog een rondgang in het oude gedeelte van Cáseres voordat we de Vía de la Plata opzoeken.

De “Oude stad van Cáceres” is door de Raad van Europa in 1968 uitgeroepen als derde meest monumentale plaats van Europa na Praag en Tallin. De stad werd opgenomen op de lijst van het werelderfgoed in 1986. Cáceres kreeg nog andere prijzen en vermeldingen, in 1996 kreeg de stad de Pomme d'Or voor zijn toeristische verdienste.

Het weer zit ditmaal niet mee. Bij aankomst regent het en de weersvooruitzichten zijn ook al niet fameux. Maar we laten ons hoofd niet hangen en besluiten om er het beste van te maken. Vandaag is het een korte stapdag maar de overige dagen zijn erg lange stapdagen.

We nemen in Cáceres nog een laatste foto van het standbeeld “de drie spoken” en gaan vervolgens op zoek naar de gele pijlen van de camino.

In deze tijd van het jaar, wanneer er veel neerslag valt, moet men soms riviertjes oversteken. In de zomer zijn deze doorwaadbaar maar nu zit er niets anders op dan de schoenen uit te trekken en met crocs of met sandalen door het water te gaan.

Hier hebben we geluk en kunnen we via de afsluiting het water overbruggen. Dat bespaart ons minstens 15 minuten.

We nemen onze intrek in de albergue rechtover het gemeentehuis. De albergue wordt door de gemeente gratis ter beschikking gesteld voor pelgrims. We zijn de enige pelgrims.

Woensdag 12 februari 2014

- Van : Casar de Cáceres (300 m)
- Naar : Cañaveral (500 m)
- Afstand : 35 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 550 m
- Duur : 9 uur

We vertrekken al vroeg op pad want we hebben een zware dag voor de boeg. De albergue beschikt gelukkig over een droogkast waardoor we alles hebben kunnen drogen. Het is trouwens de eerste keer dat ik in Spanje een droogkast zie.

Er zijn enkele koeien uitgebroken en deze blijven meerdere kilometers voor ons uitlopen tot wanneer de weg breed genoeg is en ze ons laten voorgaan.

Vandaag valt het weer al bij al mee. Enkel de laatste twee uur van onze tocht hebben we af en toe wat motregen. De zon laat zich echter van de gehele dag niet zien.

De Vía de la Plata, ook wel Zilverroute of GR 100 genoemd, werd ooit aangelegd door de Romeinen tussen Sevilla en Asturië om het noorden en zuiden van Spanje te verbinden. Hierdoor konden zij het zilver dat ze in de Siërra de Gata wonnen makkelijker vervoeren. Na het sluiten van de zilvermijnen werd de route vooral gebruikt om grote kudden schapen van zuid naar noord te brengen.

De Vía de la Plata wordt meestal aangeduid met geel geschilderde pijlen of met granieten blokken waarop een gele tegel is aangebracht.

We bevinden ons nu in de regio Extremadura. Dit is een van de 17 autonome regio's van Spanje en grenst aan Portugal, en de autonome regio's Castilië-La Mancha, Castilië en León en Andalusië.

We naderen het Embalse de Jose Maria Oriol. Dat is een stuwmeer dat wordt gevoed door de Taag. Het meer draagt de naam van de directeur die in 1969 de dam heeft gebouwd.

Kijk, hier nog
meer meer.

Er wordt een brug aangebracht over de Taag. De Taag heeft een lengte van 1.008 km, ontspringt in het oosten van Spanje op de hellingen van de Muela de San Juan op een hoogte van 1590 m en mondt uit in de Atlantische Oceaan ter hoogte van Lissabon (Portugal).

We eindigen vandaag in het dorpje Cañaverál. Vroeger was er hier een albergue maar sedert enkele jaren is die er niet meer. Er is wel een hotel waar we terecht kunnen. Vroeger had dit hotel een pelgrimsprijs maar sedert er geen albergue meer is wordt de normale prijs aangerekend.

Donderdag 13 februari 2014

- Van : Cañaveral (500 m)
- Naar : Riolobos (300 m)
- Afstand : 30 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 8 uur

Cañaveral heeft enkel maar een klein hotel en een bar waar je ook een kleinigheidje kan eten. Er zijn geen winkeltjes. Van zodra het daglicht wordt vertrekken we. Het weer zou ook beter worden.

Pelgrimswegen in Spanje worden veelal aangeduid met gele pijlen. In tegenstelling tot andere wandelwegen zijn de gele pijlen op de camino's maar in één richting aangegeven, dus enkel in de richting van Santiago de Compostela.

Af en toe komen we enkele kleine bosjes met kurkeiken tegen. De kurkeik is een steeds groenblijvende boom die tot 20 meter hoog kan worden. De vrucht van de boom, de eikel wordt 1,5 tot 3 cm lang.

De kurk wordt om de 8 à 10 jaar van de stam gepeld. Deze kurk wordt gebruik voor isolatie, voor schoenzolen, voor vloer- en wandbekleding, voor reddingsboeien en natuurlijk voor de afsluiting van flessen. Het pellen van de schors moet zorgvuldig gebeuren, anders loopt men het risico dat de onderliggende weefsels beschadigd worden en de boom sterft. Het brandhout van de kurkeik wordt ook steeds ontdaan van de kurk. De kurkeik kan 250 jaar oud worden.

